

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 105.531 van 16 april 2002
in de zaak A.106.311/XIV-5121.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat C. VAN DER HAERT,
 kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
 Paleizenstraat 154

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 8 mei 1965 en van Colombiaanse nationaliteit, op 21 juni 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 april 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 mei 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 13 juli 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 13 maart 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. LANDUYT die, loco Advocaat C. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de voornaamste feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 19 maart 2001 en verklaart zich vluchteling op 21 maart 2001.

1.2. Op 3 april 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 21 mei 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 23 april 2001 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Spaanse taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Van der Haert.

Betrokkene, die de Colombiaanse nationaliteit bezit, is afkomstig uit Funza. Volgens haar verklaringen zou ze sinds 1992 lid zijn van de “Colombiaanse Liberale Partij” (“P.L.C.”). In januari 1998 zou zij in haar dorp zijn benoemd als publiek boekhoudster van de gemeentelijke dienst voor watervoorziening en vuilnisophaling (“EMAAF”). Betrokkene's benoeming zou echter op verzet zijn gestoten van de gerant van het “EMAAF” en van de toenmalige burgemeester van Funza, beiden lid van de Colombiaanse conservatieve partij. Vanaf half juli 1998 zou betrokkene op het werk en bij haar thuis dreig telefoons hebben ontvangen van een onbekende, die haar 3 miljoen pesos zou hebben willen afpersen. Betrokkene's baas en de burgemeester van Funza zouden deze dreig telefoons niet ernstig hebben willen nemen, wat betrokkene zou hebben doen vermoeden dat zij er bij betrokken zouden zijn. Betrokkene zou eind november 1998 ontslag hebben genomen bij het “EMAAF”, en uiteindelijk ook naar Bogotá zijn verhuisd maar op haar volgende jobs en onderduikadressen zou ze steeds door dezelfde onbekende zijn opgespoord en met het leven bedreigd. Betrokkene zou hierop haar reis met haar dochtertje naar België hebben geregeld. Ze verlieten Colombië op 18 maart 2001, om

de volgende dag in België aan te komen. Op 21 maart 2001 verklaarde betrokkene zich vluchteling.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene verklaringen doorheen de asielpcedure meerdere tegenstrijdige en ongerijmde elementen bevatten, die ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Vooreerst dient erop gewezen dat betrokkene op de Dienst Vreemdelingen zaken uitdrukkelijk had ontkend politiek actief te zijn geweest, en haar bedreiger bij de guerrilla of in de criminaliteit situeerde, terwijl ze plotseling in dringend beroep beweert sinds 1992 lid te zijn van de "P.L.C.", en juist omwille van dit politiek lidmaatschap vermoedt te worden vervolgd door leden van de conservatieve partij (p. 18 verhoorverslag). Bovendien wijziging in betrokkene vluchtrelaas is bijzonder merkwaardig.

Daarnaast bevatten de verklaringen van betrokkene nog enkele tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van (de) haar voorgehouden vluchtrelaas verder ondermijnen. Zo had betrokkene op de Dienst Vreemdelingen zaken verklaard de tweede dreigtelefoon nog de dag zelf aan haar baas te zijn gaan melden, terwijl ze op het Commissariaat-generaal beweerde dat pas een vijftien dagen nadien te hebben gedaan (p. 10 verhoorverslag CGVS).

Eveneens op de dienst Vreemdelingen zaken verklaarde betrokkene dat haar bedreiger haar zou hebben gevraagd de 3 miljoen pesos op zijn rekening te storten, terwijl ze in dringend beroep uitdrukkelijk aangaf dat hij steeds contante betaling zou hebben geëist (p. 11 verhoorverslag). Bij de vraag hoeveel keer betrokkene persoonlijk bij haar thuis in Funza dreig telefoons zou hebben ontvangen, verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat dit slechts éénmaal gebeurde (p.12 verhoorverslag), terwijl ze op de Dienst Vreemdelingen-zaken melding had gemaakt van minimum twee dreig telefoons (begin september 1998 en 15 september 1998).

Wat betreft betrokkene bewering één keer te zijn moeten verhuizen in de vermomming van een man, met haar dochtertje in een reiskoffer verstopt, dient opgemerkt dat betrokkene deze gebeurtenis op de Dienst Vreemdelingen zaken situeerde in februari 1999, toen ze van haar dorp Funza naar Bogotá zou zijn verhuisd, terwijl ze op het Commissariaat-generaal beweerde dat deze "vermomde" verhuis in oktober 1999 plaatsvond, toen betrokkene van haar eerste adres in Bogotá (in een pension) naar een tweede zou zijn gevlucht (p. 15 hoorverslag).

Bovengaan tegenstrijdigheden en anomalieën zijn zodanig flagrant dat ze betrokkene vluchtrelaas in een bedrieglijk daglicht stellen.

De door betrokkene voorgelegde documenten (verschillende verklaringen van betrokkene opeenvolgende werkgevers, bewijs van betrokkene benoeming, een ongedateerde kleurenkopie van betrokkene partijkaart, kopie van een klacht bij de inspectie van Funza, dd. 21 juli 2000) vermogen in het licht van bovenvermelde tegenstrijdigheden de appreciatie van betrokkene dossier niet om te buigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 april 2001.

De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent evenwel dat, gezien de toestand in diens land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat betrokkene naar Colombia zou worden teruggeleid.

(...).".

2. Over de excepties van de verwerende partijen.

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis opwerpt;

Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing bij aangetekende zending met poststempel 21 mei 2001 werd verstuurd; dat bij gebreke aan ontvangstbewijs in het dossier, kan aangenomen worden dat verzoekster de dag erna, op dinsdag 22 mei 2001, kennis heeft gekregen van de bestreden

beslissing; dat het verzoekschrift werd ingediend bij aangetekend schrijven op 21 juni 2001; dat het verzoekschrift bijgevolg binnen de beroepstermijn van dertig dagen is ingediend;

Overwegende dat de exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis niet kan worden aangenomen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij zich in haar nota niet bevoegd acht in te gaan op de middelen van de verzoekende partij, voor zover deze betrekking hebben op de bevestigende beslissing; dat deze bemerking niets afdoet aan de omstandigheid dat de tweede verwerende partij in de zaak blijft voor de eventuele tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoekster in haar verzoekschrift een enig middel ontwikkelt dat als volgt luidt :

“Schending van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 uitdrukkelijke motiveringswet van 29.7.1991

De tegenpartij verklaart de asielaanvraag van verzoekster "bedriegelijk" op grond van een aantal "tegenstrijdigheden en anomalieën" die zouden voorkomen in de verschillende verklaringen van verzoekster en die "zodanig flagrant zouden zijn dat ze betrokkene vluchtrelaas in een bedriegelijk daglicht stellen".

Nochtans laat een grondige studie van de verklaringen van verzoekster en van het ganze dossier niet toe om te besluiten dat de ingeroepen tegenstrijdigheden op een ontegensprekelijk(e) manier vas(t)staan of dat ze het geheel van verzoeksters relaas in twijfel zouden brengen.

Eerste onderdeel

De tegenpartij vindt het merkwaardig dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkend zou hebben politiek actief te zijn geweest en "haar bedreiger bij de guerrilla of in de criminaliteit situeerde, terwijl ze plotseling in dringend beroep beweert sinds 1992 lid te zijn van de "P. L. C., en juist omwille van dit politiek lidmaatschap vermoedt te worden vervolgd door leden van de conservatieve partij".

Welnu er moet eerst opgemerkt worden dat verzoekster noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in dringend beroep verklaart(d) heeft "politiek actief" te zijn geweest. De tegenstrijdigheid hierover ingeroepen geldt dus niet.

Er moet namelijk een verschil gemaakt worden tussen het feit van lid te zijn van een partij, zoals verzoekster sinds 1992 lid was van de liberale partij en het feit van politieke activiteiten te hebben. Over het politiek actief zijn heeft verzoekster zich nooit tegengesproken en nergens in haar verklaringen in dringend beroep kan teruggevonden worden dat ze zou verklaard hebben politieke activiteiten te hebben. Bovendien heeft ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit ontkend "lid te zijn" van een politieke partij. Er is dus over dit punt geen tegenstrijdigheid te bespeuren. Zo is in de nota's genomen tijdens het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken enkel te lezen "Ik ben niet politiek actief" (vraag 42).

Meer zelfs, verzoekster brengt bij het verhoor in dringend beroep een bewijs aan van haar lidmaatschap en legt inderdaad haar lidkaart neer. De tegenpartij verwerpt de lidkaart als zijnde onbelangrijk, terwijl hiermee haar verklaringen aangaande haar lidmaatschap bij de liberale partij wordt bewezen.

Indien eventueel tijdens het verhoor voor de tegenpartij meer nadruk werd gelegd op haar politiek lidmaatschap door verzoekster en door de ondervrager, kan dit niet gezien worden als een incoherentie in haar vluchtrelaas. Wat verzoekster vooral duidelijk wenste te maken tijdens het verhoor in dringend beroep is het feit dat haar benoeming bij de E.M.A.A.F., die nog steeds function(n)eerde als een publiek bedrijf, een "politieke benoeming" was die niet door iedereen in het bedrijf of in de gemeente even pos(i)tief werd aanzien.

Verzoekster heeft nooit exact geweten door wie ze bedreigd werd en haar verklaringen hierover zijn enkel veronderstellingen, zonder dat ze zich hierover met zekerheid kan uitspreken. Na verloop van tijd en na discussies met anderen is het dan ook helemaal aannemelijk dat verzoekster de bedreigingen eventueel in een ander daglicht plaatst dan toen ze hier totaal bevreesd en getraumatiseerd toekwam na vele maanden angst en bedreigingen.

Tijdens haar verhoor in dringend beroep heeft zij inderdaad verklaart(d) dat de bedreigingen misschien verband houden met haar “politieke benoeming”.

Deze verklaringen betreffen enkel veronderstellingen over de afkomst van haar problemen, maar niet de feiten zelf en kunnen dus niet beschouwd worden als zijnde verklaringen over de essentie van het relaas.

Er moet hier opgemerkt worden dat de situatie in Colombia zo chaotisch en moeilijk is dat het onmogelijk is om exact te weten door wie of door wat men bedreigd wordt. Wel kan men weten dat deze bedreigingen in de meeste gevallen worden uitgevoerd.

Tweede onderdeel

Verder roept de tegenpartij nog “enkele tegenstrijdigheden” in die de “geloofwaardigheid van de haar (het door verzoekster) voorgehouden vluchtrelaas verder ondermijnen”.

De tegenpartij beschouwt dus dat deze eventuele tegenstrijdigheden op zich niet voldoende zijn om het verhaal van verzoekster in twijfel te trekken. Gezien, zoals blijkt uit het eerste onderdeel, de eerst incoherentie er geen is of in ieder geval niet van die aard is dat ze de geloofwaardigheid van verzoekster zou ondermijnen, kunnen ook de volgende “tegenstrijdigheden” niet voldoende zijn om de asielaanvraag van verzoekster bedriegelijk te verklaren. De Raad van State heeft al verschillende keer (keren) geoordeeld dat de tegenstrijdigheden op ontegensprekelijke manier moeten vaststaan en de essentie van het relaas betreffen, opdat op die grond een asielaanvraag onontvankelijk zou kunnen verklaard worden (CE, 11de Kamer. 28 oktober 1997, nr. 69.217 : « contradicties moeten op een onbetwistbare wijze de geloofwaardigheid van essentiële elementen van het vluchtrelaas aantasten », in T.V.R., 1998, nr. 1 & 2, p.37.).

Voor zover als nodig kunnen de meeste van deze tegenstrijdigheden bovendien uitgelegd of tegengesproken worden.

Er moet hierbij worden opgemerkt dat het verhoor zonder tolk verliep en verzoekster door de juriste in het Spaans werd ondervraagd. Welnu, er kan in ieder geval niet bewezen worden dat de ondervrager voldoende Spaans kent om de verklaringen van verzoekster correct en exact te verstaan, tot het subtiële toe. Bijgevolg moet de juistheid van de nota's genomen tijdens dit verhoor gerelativeerd worden en kan men er niet van uitgaan dat verzoekster op nauwkeurige wijze verstaan werd en nog minder dat haar verklaringen in het Spaans nauwkeurig in het Nederlands werden genoteerd. Vastgestelde contradicties in opeenvolgende verklaringen kunnen door de tegenpartij gebruikt worden om de aanvraag kennelijk ongegrond te verklaren op voorwaarde dat deze contradicties op onbetwistbare wijze de geloofwaardigheid van essentiële elementen van de verklaringen van verzoekster aantasten. Dit is nog meer het geval wanneer in casu de aanvraag van verzoekster zelfs “bedrieg(e)lijk” wordt verklaard.

Eventuele tegenstrijdigheden moeten in casu des te sterker vaststaan alvorens ze toelaten om de geloofwaardigheid van het relaas van verzoekster te ondermijnen daar men niet met zekerheid kan weten of verzoekster voldoende werd verstaan door haar ondervragers.

- In de aangevochten beslissing wordt beweerd dat verzoekster zich zou hebben tegengesproken aangaande het moment waarop zij de tweede dreigtelefoon gemeld heeft aan haar baas.

Er blijkt hier duidelijk een foutieve interpretatie geweest te zijn van de verklaringen van verzoekster. Zij heeft coherent verklaart(d) dat zij pas na de twee dreigtelefoon(s) erover gesproken heeft met haar baas. Zij heeft er toen onmiddellijk met haar baas over gesproken.

Zo kan men lezen in de nota's van het verhoor in dringend beroep “+/- 15 dagen na de 1ste tel: zelfde man - nu rechtstreeks naar nr. KV” (p. 10). Ze verklaart dan dat ze er later over gesproken heeft met de gerant en de juriste heeft toen genoteerd “15 dagen na de 2de tel.”. Verzoekster heeft nochtans verklaart(d) dat het 15 dagen was na de eerste telefoon. Dit komt ook overeen met het feit dat de tweede telefoon 15 dagen na de eerste was. Zo heeft ze het coherent verklaart(d) tijdens haar twee verhoren, maar blijkbaar werd zij tijdens het verhoor voor (door) de tegenpartij misverstaan.

In ieder geval kan er niet besloten worden dat deze tegenstrijdigheid ontegensprekelijk vaststaat en evenmin dat het om een essentieel element gaat in het relaas van verzoekster. Wat belangrijk is, is dat verzoekster er na de tweed(e) dreigtelefoon over gesproken heeft met haar baas en daar bleef verzoekster steeds coherent over.

- Een tweede tegenstrijdigheid betreft de manier waarop verzoekster de 3 miljoen pesos moest betalen aan haar bedreiger.

Er werd steeds gevraagd aan verzoekster dat zij dit geld contact (contant) zou betalen. Dit is ook logisch daar dit zonder spoor moest kunnen gebeuren. Verzoekster heeft dit steeds verklaart(d) in haar verhoren. Blijkbaar werd verzoekster hierover slecht verstaan tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken of werden haar verklaringen slecht vertaald. Het feit dat zij geld moest afgeven werd waarschijnlijk vrij vertaald door het feit dat zij dat geld moest “deponeren”.

Weerom betreft het nochtans enkel een misverstand over een detailpunt en de uitvoering van de reden waarom zij bedreigd werd.

- De laatste tegenstrijdigheid betreft de verschillende verhuizen van verzoekster en haar dochtertje en meer bepaald de manier waarop deze gebeurd zijn.

Toen verzoekster in Bogotá zelf van schuilplaats veranderde wilde zij dit onopgemerkt doen en om die reden verkleed(d)e zij zich in een man en verstopte haar dochtertje in een koffer. Verzoekster heeft dit alleszin(d)s telkens zo willen verklaren en werd blijkbaar misverstaan.

Wat er ook van zij het betreft enkel de modaliteit van het (de) verhuis en niet de verhuizingen zelf waarover verzoekster steeds coherent was.

Deze drie "tegenstrijdigheden" betreffen in ieder geval geen essentiële punten in het bijzonder lange en heel gedetailleerde relaas van verzoekster. Zij heeft vanaf het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken een precieze, gedetailleerde en omstandige uiteenzetting gedaan. Haar vluchtrelaas is coherent en haar verklaringen zijn standvastig. In dit stadium van de procedure kan in ieder geval niet besloten worden dat haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is.

Door dit wel te doen, heeft de tegenpartij haar motivatieplicht geschonden.

Verzoekende partij meent dat het middel ernstig (gegrond) is.”;

3.2.1. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen;

3.2.2. Overwegende dat de bestreden beslissing gedragen wordt door de volgende motieven:

- verzoeksters verklaringen doorheen de asielprocedure bevatten meerdere tegenstrijdige en ongerijmde elementen, en doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas;

- verzoekster ontkende op de Dienst Vreemdelingenzaken politiek actief te zijn geweest en situeerde haar bedreiger bij de guerrilla of in de criminaliteit, terwijl ze plotseling in dringend beroep beweerde sinds 1992 lid te zijn van de “Colombiaanse Liberale Partij”, en juist omwille van dit politiek lidmaatschap vermoedde te worden vervolgd door leden van de conservatieve partij. Bovengaande wijziging in verzoeksters vluchtrelaas is bijzonder merkwaardig;

- de verklaringen van verzoekster bevatten nog enkele tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden vluchtrelaas verder ondermijnen. Verzoekster verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken de twee dreigtelefoontjes nog de dag zelf aan haar baas te zijn gaan melden, terwijl ze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweerde dat pas vijftien dagen nadien te hebben gedaan;

- verzoekster verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar bedreiger haar zou hebben gevraagd de drie miljoen pesos op zijn rekening te storten, terwijl ze in het dringend beroep uitdrukkelijk aangaf dat hij steeds contante betaling zou hebben geëist;

- bij de vraag hoeveel keer verzoekster bij haar thuis in Funza dreigtelefoontjes zou hebben ontvangen, verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit slechts éénmaal gebeurde, terwijl ze op de Dienst Vreemdelingenzaken melding had gemaakt van minimum twee dreigtelefoontjes (begin september 1998 en

15 september 1998);

- wat betreft verzoeksters bewering één keer te zijn moeten verhuizen in de vermomming van een man, met haar dochtertje in een reiskoffer verstopt, dient opgemerkt te worden dat verzoekster deze gebeurtenis op de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde in februari 1999, toen ze van haar dorp Funza naar Bogotá zou zijn verhuisd, terwijl ze op het Commissariaat-generaal beweerde dat deze “vermomde” verhuizing in oktober 1999 plaatsvond, toen verzoekster van haar eerste adres in Bogotá (in een pension) naar een tweede zou zijn gevlucht;

- bovenstaande tegenstrijdigheden en anomalieën zijn zodanig flagrant dat ze verzoeksters vluchtrelaas in een bedrieglijk daglicht stellen;

- de door verzoekster voorgelegde documenten (verschillende verklaringen van verzoeksters opeenvolgende werkgevers, bewijs van verzoeksters benoeming, een ongedateerde kleurenkopie van verzoeksters partijkaart, kopie van een klacht bij de Inspectie van Funza, d.d. 21 juli 2000) vermogen in het licht van bovenvermelde tegenstrijdigheden niet de appreciatie van verzoeksters dossier om te buigen;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster in een eerste onderdeel de vaststelling betwist van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken ontkend zou hebben politiek actief te zijn geweest en haar bedreiger bij de guerrilla of in de criminaliteit situeerde, terwijl ze in dringend beroep beweerde sinds 1992 lid te zijn van de “Colombiaanse Liberale Partij” en juist omwille van dit politiek lidmaatschap vermoedt te worden vervolgd door leden van de conservatieve partij; dat verzoekster aanvoert dat ze noch bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in dringend beroep verklaard heeft “politiek actief” te zijn; dat er volgens verzoekster een onderscheid moet worden gemaakt tussen lid zijn van een politieke partij, wat ze trouwens nooit ontkend heeft, en politiek actief zijn; dat er over dit punt geen tegenstrijdigheid te bespeuren valt; dat verzoekster niet betwist dat ze in dringend beroep verklaard heeft dat de bedreigingen misschien verband houden met haar politieke benoeming, maar dat ze stelt dat ze nooit exact heeft geweten door wie ze bedreigd werd en haar verklaringen hierover enkel veronderstellingen zijn; dat na verloop van tijd en discussies met anderen het dan ook aannemelijk is dat verzoekster de bedreigingen eventueel in een ander daglicht plaatste dan toen ze hier totaal bevreesd en getraumatiseerd aankwam na vele maanden van angst en bedreigingen; dat haar verklaring enkel veronderstellingen over de “afkomst” van haar problemen betreft, maar niet de feiten zelf en dus niet kunnen beschouwd worden als zijnde verklaringen over de essentie van het asielrelaas;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zeer gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie pagina 1 en volgende van het verhoorverslag); dat uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster steeds herhaalt dat een onbekende derde haar drie miljoen pesos wou afpersen, die zij diende te storten op zijn rekening; dat het bijgevolg gaat, zoals in de bestreden beslissing op goede

gronden wordt vastgesteld, om een gemeenrechtelijk misdrijf, waarvoor verzoekster klacht kon neerleggen bij de plaatselijke autoriteiten; dat verzoekster trouwens verklaart voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het gaat om “een gewone crimineel”;

Overwegende dat uit de samenlezing van de verklaringen van verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat zij voor deze feiten klacht indiende bij de politionele autoriteiten op 21 juli 2000; dat niet blijkt dat haar klacht niet werd onderzocht of dat haar klacht werd geseponeerd; dat verzoekster niet uitlegt waarom alleen zij gevisieerd werd door de onbekende afperser, die haar blijkbaar bleef opbellen, niettegenstaande zij verschillende malen van werk veranderde; dat verzoekster weliswaar vermoedt, doch niet bewijst dat de directeur en de gerant van haar eerste werkgever iets met de afpersing zouden kunnen te maken hebben; dat verzoekster daaraan toevoegt dat de onbekende derde haar in februari 1999 bedreigde en zei dat zij moest boeten voor het feit dat zij hem had verraden; dat de onbekende derde vanaf dat ogenblik geen geld meer vroeg; dat verzoekster naliel voor dat laatste feit klacht in te dienen bij de plaatselijke autoriteiten; dat verzoekster op 21 juli 2000 de burgemeester van Funza om hulp verzocht; dat de burgemeester haar aanraadde om naar het DAS (Departamento Administrativo de Seguridad) te gaan; dat verzoekster in januari 2001 besloot om naar het DAS te gaan; dat deze dienst haar klacht weigerde bij gebrek aan bewijs;

Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze niet politiek actief was; dat verzoekster geen melding maakte van wie de bedreigingen kwamen, dat ze op de Dienst Vreemdelingenzaken veronderstelde dat de bedreigingen van een guerrillagroepering kwamen of van criminelen; dat verzoekster niet sprak over mogelijke politieke redenen voor de bedreigingen; dat ze op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarentegen aanvoert dat ze lid was van de “Colombiaanse Liberale Partij” en dat ze vermoedt dat ze juist omwille van dit politiek lidmaatschap door leden van de conservatieve partij vervolgd werd; dat dit gegeven de kern raakt van haar asielrelaas zodat niet kan worden aanvaard dat verzoekster dit element niet onmiddellijk kenbaar maakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 6 april 2001 dringend beroep aantekende bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tegen de beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 3 april 2001; dat zij in het verzoekschrift voor de eerste maal gewag maakte van een politiek motief: verzoekster controleerde nauwgezet (aldus haar verklaring) elke financiële verrichting van de gemeente, als verantwoordelijke voor de administratie en de financiën van de gemeente; dat volgens verzoekster haar voorganger dit niet deed; dat dit problemen gaf, aldus verzoekster, omdat zij tot een andere politieke strekking (liberale)

behoorde dan de meerderheid in de gemeenteraad; dat deze verklaring haaks staat op het feit dat verzoekster verklaarde dat zij politiek werd benoemd als publiek boekhoudster van de gemeentelijke dienst voor watervoorziening en vuilnisophaling (EMAAF); dat niet kan worden ingezien hoe een politieke meerderheid van een andere strekking iemand benoemt in een belangrijke functie, die behoort tot een andere politieke partij; dat uit de nota's van 23 april 2001 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoekster België verkoos als land om zich te vestigen omdat haar zus hier verblijft met een vriend die de Belgische nationaliteit bezit (zie p.2 en p.3 van voornoemde nota's); dat uit dezelfde nota's blijkt dat verzoekster België binnenkwam met een toeristenvisum met een geldigheidsduur van 30 dagen (zie p.5 van voormelde nota's); dat dit niet doet blijken van een daadwerkelijke, systematische en persoonlijke vrees voor vervolging waarvan verzoekster het slachtoffer zou zijn, naar luid van de brief van 10 april 2001 van de Advocate van verzoekster (cf. administratief dossier);

Overwegende dat uit de nota's van het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoekster bijzonder weinig weet van de politieke constellatie in haar land van herkomst (cf. p.8 en p.9 van de nota's);

3.3.2. Overwegende dat verzoekster in een tweede onderdeel de overige door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vastgestelde tegenstrijdigheden (i.c. met betrekking tot het moment waarop zij het tweede dreigtelefoontje heeft gemeld aan haar baas, met betrekking tot de manier waarop verzoekster de drie miljoen pesos moest betalen aan haar bedreiger en met betrekking tot de verschillende verhuizingen van verzoekster) tracht te weerleggen door de kennis van de Spaanse taal van de dossierbehandelende juriste in twijfel te trekken;

Overwegende dat verzoekster noch haar Raadsvrouw, die verzoekster tijdens het verhoor bijstond, ooit enig voorbehoud heeft gemaakt betreffende het feit dat ze door de juriste die het dossier behandelde, werd ondervraagd en evenmin opmerkingen heeft gemaakt in verband met eventuele vertaalproblemen; dat pas voor de Raad van State, na de afhandeling van haar asielprocedure, verzoekster deze problemen heeft aangevoerd; dat gelet op de ernst van de aantijgingen redelijkerwijze van verzoekster kon worden verwacht dat zij in de loop van de asielprocedure melding zou maken van deze problemen; dat verzoekster trouwens nalaat haar beweringen met concrete gegevens te staven; dat niets erop wijst dat de tolkende juriste niet getrouw de verklaringen zou hebben vertaald; dat verzoekster eveneens nalaat aan te tonen dat de juriste die het dossier behandelde, de Spaanse taal niet voldoende machtig is; dat verzoeksters beweringen derhalve niet volstaan om de tegenstrijdigheden in haar relaas te verklaren;

Overwegende dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen, en niet als los van elkaar staande elementen; dat slechts op basis van het geheel van

alle elementen samen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de bestreden beslissing is gekomen;

Overwegende dat verzoekster er niet in slaagt een plausibele verklaring te geven voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties; dat bijgevolg verzoekster in het middel niet aantoont waarom de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in alle redelijkheid en zonder schending van de motiveringsplicht kon besluiten dat het relaas van verzoekster niet geloofwaardig is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
zestien april tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.